

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 609/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА, предузетника, Графички дизајн и 3D моделовање ART CORE Чачак, Љубићки кеј бр. 16, чији је пуномоћник Милош Обреновић, адвокат у ..., против туженог Raiffeisen банка АД Београд, ул. Ђорђа Станојевића бр. 16, ради утврђења ништавости и неоснованог обogaћења, вредност предмета спора 5.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 4399/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 05. маја 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 4399/21 од 08.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 4399/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 12 П 1950/21 од 12.04.2021. године у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је одредба члана 8. став 1 Уговора о кредиту бр. ... од 23.04.2019. године ништава. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.04.2019. године. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 21.3000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 4399/21 од 08.12.2021. године, усвојена је жалба туженог па је преиначена првостепена пресуда и пресуђено тако да се одбија тужбени захтев да се утврди да је одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту од 23.04.2019. године ништава и да не производи правно дејство, као и да се обавезе тужени

да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.04.2019. године до исплате.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када је утврђено да је тужена банка поступала у складу са тада важећим актима Народне банке Србије и упознала тужиоца са свим битним елементима уговора о кредиту, укључујући и трошкове које је дужан да сноси приликом реализације самог уговора, а при том није имала обавезу да појашњава и образлаже структуру и механизам обрачуна уговорених трошкова кредита, то се онда не може говорити о несавесности банке. Стога, нижестепене одлуке су у складу са горе поменутих правним ставом Врховног касационог суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 02.03.2021. године. Вредност предмета спора је 5.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, а због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић